

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

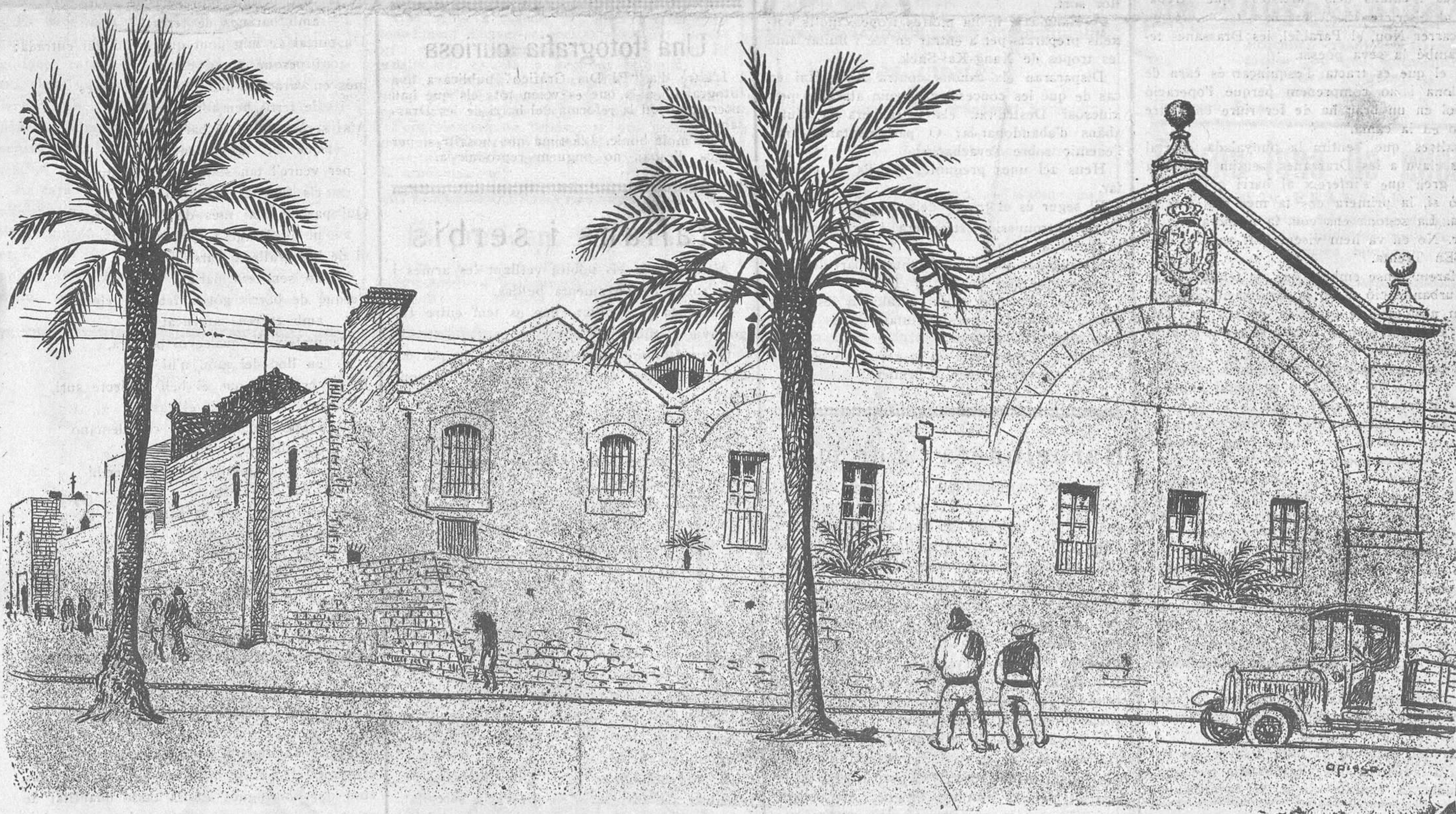
NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagost)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50; — ESTRANGER, 2'50

UN BARRI QUE DESAPAREIX

Heus aquí les Drassanes, vistes des del Passeig de Colomb, que desapareix amb tot el seu barri, cau de misèria, de vici i de dolor

Amenaça de guerra?

D'un quant temps ençà l'horitzó internacional està molt tèrbol, molt fosc.

Encara avui, després d'innombrables aclaracions i rectificacions—joc que sortosament a ningú no enganya—, continua el cel tapat.

Els núvols més negres s'agombolen a Orient. Altres núvols amenaçadors planen sobre els Balcans i s'oieix també soroll ferri de la banda d'Itàlia.

Itàlia és terra de volcans, propensa a erupcions, i el Mediterrani, oriental és un polvori.

Esclatarà la tempesta? Descarregarà sobre els nostres caps la nuvolada? Veurà una altra guerra europea la nostra generació?

Es molt possible. Es quasi probable. No ens fem il·lusions. Parlem clar.

Les causes que determinaren el darrer conflicte subsisteixen totes, qui sap si agreujades.

El deliri imperialista no ha estat curat a tots els que el patien. No ha desaparegut arreu; no ha fet més que desplaçar-se.

La febre dels armaments no minva. Les competències comercials i industrials són avui tan aspres com en 1914.

Hi ha pobles per als quals la guerra és un ideal, un imperatiu polític i una necessitat d'expansió nacional.

Estranyarà a ningú que amb tot aquest combustible acumulat qualsevol dia l'incendi esclati i ho arrabassi tot?

De cap manera. Un miracle fóra que passés el contrari.

L'acròpolis i el Suburra Els cantonesos han entrat a Xang-Hai

Les lamentacions, que a alguns cors sensibles arrenca la projectada transformació de l'anomenat barri gòtic, s'haurien d'estendre en bona llei d'equitat i justícia a la també imminent reforma de les Drassanes.

No sabem per quina regla de tres se'n diu profanació de les obres en projecte a la dreta de la Rambla i urbanització, fumigació i neteja de baixos fons de les intentades a l'esquerra de la mateixa via.

Es veu que s'ha d'ésser canonge, antiquari o òliba dels voltants de la Catedral per a interessar a la gent.

Per a nosaltres, tan sagrades són les pedres medievals del capitolí, com els adoquins ultramoderns del Suburra. Tan respectables trobem els "ateliers" dels pintors que fan exposicions a "El Camari" o al carrer de Petritxol, com els caus i cataus dels "artistes" que "treballen" al districte V.

El carrer Nou, el Paral·lel, les Drassanes tenen també la seva poesia.

Tot el que es tracta d'esquinçar és carn de Barcelona i no comprenem perquè l'operació que dol en un braç ha de fer riure en l'altre braç o en la cama.

Nosaltres que sentim la punyalada mortal que es clava a les Drassanes, sentim també la ferida greu que s'infereix al barri gòtic.

Això sí, la primera ens fa més mal que la segona. La segona ens cou, la primera ens fa sagnar. No en va hem viscut vint anys al carrer d'En Trenta.

Declarem sense embuts que no tenim cap fe en la urbanització ni en la civilització. No ens nodrim, nosaltres de paraules, no ens fem cap il·lusió en aquest món i cada dia ens sentim més salvatges.

I plorem perquè aviat no hi haurà en tot el mapa un pam de terra, on es pugui engegar un tret al front un home lliure.

El districte V és un tros de bosc en mig de la urbs, un tros de bosc on les feres indomesticades poden campar.

I té. Ara ens el prenen. L'urbanitzen. Es a dir, li fan perdre el seu caràcter, el seu simpàtic caire feréstec i el quadriculen com l'horrí Eixamplis.

D'ací en endavant hi haurà més guàrdies, es pagarà més contribució, no es podrà fer "pipi" a les parets.

Desapareixeran els murcians, els pisos de quatre duros, els "meublés" de tercera categoria, les escaletes sospitoses, els drapaires, les rafadores, les pentinadores, els venedors ambulants.

Ens civilitzarem, vaja. Ens rentaran la cara una mica. Habilitaran aquest tros de Natura verge per al tràfic ciutadà.

Es un nou plet que es falla a favor del comerç i la indústria, una altra batalla que guanya Roma, la funesta ciutat del pontificat i l'imperi.

Però, repetim-ho. Diguem-ho clar per a acabar i com una protesta.

Nosaltres estem per la gent de mal viure, no per la bona gent. Preferim els mossegues i els pispes del carer de Mina als botiguers del carrer de Ferran. Som saguntins, com cel·fibers i no legionaris. I pensem que davant de Roma s'imposen sempre, o l'escomesa i l'empenta africana d'Aníbal, o el gest de dignitat de Numància.

ANGEL SAMBLANCAT

La victòria somriu a les armes i als exercicis dels nacionalistes xinesos.

Batalla que lliuren, batalla que guanyen. Objectiu que es proposen, objectiu que assolixen.

El darrer èxit que han obtingut és l'ocupació de Xang-Hai.

Ja és dels sudistes el barri xinès de la gran ciutat asiàtica.

Queda en peu la qüestió de les concessions estrangeres.

Les reivindicaran els nacionalistes? No hi ha cap dubte.

Les concessions d'Hankow es van haver d'evacuar. No és de creure que les de Xang-Hai, més important, estrep i porta d'entrada de la pirateria anglesa a Orient hagin de córrer millor sort.

A Xang-Hai hi ha moltes tropes, molts vaixells preparats per a entrar en foc i lluitar amb les tropes de Xang-Kai-Shek.

Dispararan els canons contra Xang-Hai en cas de que les concessions siguin atacades pels xinesos? Destruiran els estrangers la ciutat abans d'abandonar-la? O parlamentaran amb l'enemic sobre l'evacuació?

Heus ací unes preguntes difícils de contestar.

El segur és el triomf dels cantonesos i la fi de la intromissió estrangera i principalment britànica a Xina.

Els sudistes són amos de tota la part de Xina compresa al sud del Yang Tse.

Només falta que caigui Nankin a les seves mans. Dominada aquesta ciutat, se les entendran amb els nordistes.

Aquesta segona part de la revolució no serà menys interessant que la primera.

Barceloneta "Sur mer"

Fa una temporadeta que per aquestes columnes vaig fer desfil·lar uns quants tipus de "La taberna del mal abrigo", alguns d'ells amb tanta originalitat, que, perquè uns amics creguessin que no eren imaginaris, fou necessari fer-los-hi conèixer personalment. Potser ara tornarà a succeir-me tres quartos del mateix; però, què hi farem? Almenys hom tindrà la consciència satisfeta d'haver servit a la Humanitat per a qualche cosa. Almenys per a donar a conèixer les genialitats que es tanquen dins la classe que en diuen baixa.

Ja començaria de primer antuvi entonant una rapsòdia al gran "Torretes", l'ànima dels cantaires del segle xx, però li guardo el pamflet per al número vinent. Altrament, avui s'imposa la presentació dels actors que han de prendre part a l'obra i preparar-vos perquè els rebeu amb els honors que tots mereixen. Com és de suposar, tractant-se del que podríem dir-ne una escudella barrejada, hi haurà de tot, o sigui personatges de tota mena, perquè des de Cà'n Tunis al Somorrostro, no ha de quedar res que se m'oblidi.

Us parlaré del "Ven y Ven", de "Cà'n Císquet", passant per l'abeurador d'En

"Ganasa". De la barberia d'En "Sigarrilla" i la barraca del "Príncep", del grapat d'homres extres que treballa la gent de "La Marítima", dels esbufecs d'En "Tira bombes" i de la gana del moll. De les pesqueres del "Mastac", el bon humor d'En "Ueu" i els pan y toros d'En "Tifa". També us faré conèixer els gitanos de la platja, la "xava" d'En "Pellofa", l'estofat de carn de gos i els gats de patí de més anomenada.

Fins si m'atreveixo, parlaré del "senyor Martí" i d'En "Fati-Bomba". El que no oblidaré, això sí que no, és la paciència d'En Toni i la cafetera de "Cà'l Petit", com tampoc la panxa d'En Larita, el pentinat d'En "Casulla" i el castellà d'En "Magín".

Si no em moro abans, tots els d'anomenada de la Riba han de veure's la fisonomia reflexada en l'espill de LA CAMPANA. Jo ho veureu. L'últim, l'últim de tots, aquest serà interessant. Aquest seré jo.

PEPET.

S. M. L'asfalt

Sembla que, per fi, tindrem la Rambla aranjada. Això ho deurem a l'alcalde, senyor baró de Viver, que no ha volgut deixar el càrrec sense fer-nos aquesta millora.

Es un gran home el senyor de Viver. Paraula!

Es tan gran home, que ens prepara un "arreglo" del millor que corre. Les Rambles estaran asfaltades, com els millors passeigs de les grans ciutats.

No podíem imaginar una més gran millora. L'asfalt és una gran cosa.

L'arquitecte desconegut

L'arquitecte desconegut és el "sanyó" Rubió, el de la reforma del barri gòtic de la Catedral.

Ara ja el coneixem. I ja que el coneixem, proposem que se li faci un monument en el sortidor de l'ou com balla. Un monument de pa de pessic i "merengue" amb aquest rètol: "Barcelona agraïda al arquitecto desconocido."

Una fotografia curiosa

L'altre dia "El Dia Gráfico" publicava una fotografia, en la que es veien tots els que han intervingut en la reforma del barri de les Drassanes.

Feia molt bonic. Llàstima que nosaltres, per manca d'espai, no puguem reproduir-la.

Italians i serbis

Altra vegada els pobles vetllant les armes i fent soroll de ferramenta bèlica.

Esclatarà el conflicte que es tem entre Iugoslàvia i Itàlia?

Quan escrivim aquestes ratlles no es pot dir que sí. Tampoc és possible assegurar el contrari.

El protectorat que Itàlia exerceix sobre Albània no és vist amb gaires bons ulls a Belgrad.

Inspira desconfiança, recels, sospites de tota mena, i és natural.

Els mateixos albanesos no estan conformes amb la dictadura de tipus feixista d'Ahmed Bei Zogu, instrument fidel de Mussolini.

El darrer tractat de Tirana ha entregat Albània lligada de peus i mans al "Duce".

Els iugoslavs reivindiquen la independència d'Albània i veuen una amenaça en l'hegemonia dels camises negres a Tirana.

Com es resoldrà l'antinòmia?

Es difícil preveure-ho i més encara predir-ho.

La Societat de Nacions aconsella pau, pau i sempre pau. Però de les patums de Ginebra ningú no en fa cas.

El "Foreign Office" i el "Quai d'Orsay" recomanen als adversaris en presència serenitat, tranquil·litat i altres receptes no menys útils, però d'una absoluta innocència.

Tothom sap que França està lligada per tractats diplomàtics i convencions militars amb la Petita Entente i que l'atac feixista a Sèrbia provocaria la immediata intervenció dels nostres veïns en el conflicte.

Què passarà? Res es pot aventurar en aquest moment. El perill per a la pau és greu, molt greu. Heus ací tot el que podem afirmar.

EL BARRI GÒTIC

Barcelona tenia un barri gòtic entorn la Catedral,

que remembrava la sobirania

que fruï en temps passat.

Barcelona tenia un barri gòtic

que s'anà desmembrant

a mida que s'açava la cobdícia

de molts acabalats,

que per a fer-ne cases llogateres

compraven palaus vells.

D'aquells barris antics que recordaven

nostres temps medievals,

ara en resta només poqueta cosa,

i encara en mal estat:

Uns bastiments de pedres centenàries,

alguns per a acabar;

uns carrerons humits, uns placetes

i tres bells campanars;

un parell de casals que encara guarden

tota sa majestat;

una reial capella sense missa

i... parem de comptar.

Res, que d'allò que en diuen barri gòtic

sols en tenim vuit pams,

el que ha fet que tingués una pensada

d'aquelles genials

l'Ajuntament, que té una bogeria

per tornà als temps passats,

aquells dels consellers i les gramalles,

que ja no tornaran.

On s'és vist que no tingui un barri gòtic

nostra important ciutat

per a deixar a tots els que ens visitin

absorts, boca-badats?

Cal, doncs, que el tingui i el tindrà. Que es

arquitectes com cal;

[cerquin

que facin un projecte escenogràfic

amb jardins al voltant;

que hi aixequin vells murs i torres velles

i edificis ben grans

i arcades de mig pont i grans escales

de graons esmolats;

que procurin que acabi tot en punxa,

fins els dos campanars

de la Seu, perquè fan pena de veure

amb baranes de terrat!

Un portal de mig pont que hi dongui entrada;

i perquè pugui estar

més en caràcter, que s'hi posin reixes

de ferro ben forjat!

Així serà notable el barri gòtic;

què dic, monumental!

I per veure'l tan sols, de terres llunyes

els forasters vindran.

Qui parlarà mai més de Nuremberga

ni de Bruges? Que és cas!

ni de l'amurallada Carcasona

no sentirem parlar!

Perquè de barris gòtics fets de trinxera

amb carreus arrencats

suara mateix de qualsevol pedrera,

en lloc del món n'hi ha.

Jo no crec pas que el bell projecte suri,

prò, si es donés el cas

de què anés endavant, de cor demano

que damunt el portal

d'entrada una llosana pugui haver-hi

diest, si fa, no fa:

"Any 19... etc., aquest barri,

gòtic de peus a cap,

que a Barcelona tanta falta feia,

fou aixecat enguany."

FLOK

Les pedres sagrades

Hem vist bunyols, nyaps, desastres, crims, etcètera, etc. Però, mai no havíem vist una cosa que contingüés alhora tanta quantitat de tot això plegat com aquest projecte de reforma del barri gòtic. Allà, on no s'ha preocupat de res més que de fer-nos malbé una bona cosa que tenim a Barcelona. Tot el bell que ara és aquest barri, llavors farà fàstic.

El senyor Rubió—que és creu que és arquitecte—d'artista ja suposem que àdhuc ell mateix està convençut que no n'és—s'està cobrint de glòria.

Si això es fa, haurem d'emigrar.

MOSAIC

Unes grans reformes es preparen a Barcelona. La gent obrera que hi treballarà serà nombrosa. Més val així. Però...—aquest però que sense voler trobem en moltes coses—, que també seran pagats els peons a 5 pessetes, com a les obres del carrer Marina i Balmes?

Ja tenim acadèmics! I per cert que llegirem que després de jurar el càrrec i emlestir un "piscobabis" que els varen servir, visitaren els estables reials. Francament, no trobem relacionada una cosa amb l'altra, a no ésser que hi portessin algun acadèmic nou per a que fes comparacions. I consti que no hem alludit a "Xenius" per a res, eh?

Es parla de reformes, i més reformes a Barcelona, i no es parla d'acabar les escoles començades pels últims Ajuntaments populars. Volem dir, excel·lentíssims senyors, que està tan malament que no mereix que s'acabi aquesta obra començada?

La manca de feina en l'Art de Construcció s'intensifica enormement; els paletes que estan parats per manca de treball són uns mifers, i els patrons, aprofitant la temporada (?) abaixen els jornals sense miraments.

La Companyia de Telèfons—aquesta Companyia que semblava havia de salvar Espanya— els paga a 10 pessetes.

De totes maneres, no cal fer-ne gaire cabal; perquè diu que anem tan bé; el diari ho porta...

LLUÍS BOTA

Les Drassanes

Sembla que hom porta pressa en urbanitzar la zona marítima. Ben aviat—d'aquí uns trenta anys—veurem allò fet.

Tot està previst. Les obres es podran fer comodament; el ciutadà paga, paga sobretot per a fer noves casernes militars.

Es necessària, la reforma. Cal, però, fer-la amb molta de cura. Allà hi han les Drassanes gòtiques catalanes — amarades d'història nostra, bellíssima obra d'art—que s'han de conservar a desgrat de tot. Allà hi ha un barri pobre, de misèria, que no es pot tirar a terra sense donar noves cases als que ara l'habituen.

Es farà això? Ai, las! Un silenci molt significatiu ens fa creure que les Drassanes gòtiques aniran a terra amb les casernes; el que es fa amb les barraques ens fa creure que els pobres seran llançats al carrer sense consideració.

A LA JOVENTUT

ON ANEM?

Es deplorable i vergonyós el que passa i els tortuosos camins que segueix l'element jove referent als vitals problemes de millorament moral, intel·lectual i econòmic. La nostra joventut no sent dintre son pit l'esperó de les ansies de benestar, justícia i germanor, que és el que enalteix i dignifica un poble.

Per això em dirigeixo a la joventut, als ciutadans de demà, que hauran de regir els destins de la societat humana; els que tenen la noble missió de donar-li un caire de renovellament i cultura; els que han d'enlairar-la i treure-la del vil llot en què està encastada i conduir-la amb una orientació més bella, més dignificadora i racional.

Però mentre faci una vida embrutida, adorant falsos ideals, que no representen res pràctic i eficaç, i esmerci els seus entusiasmes en danses exòtiques, plenes de la més fastigosa luxúria, que amb llurs gesticulacions no ens diuen ni ens desperten cap sublim passió i que no condueixen més que al vici i la degeneració; com malgastar el temps en lectures frívols i banals, amarades de pornografia, que desfan el cervell de la joventut, desconecent els flairosos fruits de selectes pensadors, que lluiten pel perfeccionament de la raça humana.

Seguint aquests camins tenebrosos, no cal esperar-ne res positiu del jovent actual, és va dretament al caos, perdent tot el guanyat amb els procediments d'aquest mal entès "modernisme".

Joventut! Urgeix fer examen de consciència, purificar-nos en les aigües pures d'un nou Jordà, encarrillar-nos per viaranyes de civisme i dignificació, i d'aquesta manera serem homes

JOAN APOSTOL

EL PRESENT NUMERO

HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Confessió

Una senyora casada es confessa amb gran penediment d'haver-se prestat a satisfer un caprici refinat i extravagant del seu marit. El capellà que escolta la penitent és italià.

—Sí, sí—confirma el sacerdot amb convicció—; heu ofès Nostre Senyor greument amb les vostres complacències estranyes.

Però, després de reflexionar una mica, afegeix en l'idioma de Mussolini:

—Gran peccato, gran peccato... ma che bella combinazione!

El president accidentat

L'altra matinada el President del Govern sofrí un accident llástimos del que resultà ferit lleument: una caiguda en el seu despatx.

UN MIOP

La setmana passada un bon senyor, que deu ésser molt innocent, demanava, des de les columnes d'un diari, una almoina per a "el pobre Shum". El més trist del cas és la manca de dignitat de l'articulista i el poc coneixement de les coses que demostra, perquè això d'implorar caritat trucant a la porta dels rics no deu ésser la pretensió d'en Shum.

En Shum demanava pintures i paper per a treballar, i per a aconseguir això estem tots els que estimem l'art, vingui d'on vingui, no pas els rics ni els que esperen diades tradicionals per a anar a afartar-se a la muntanya. Amb aquests en Shum no compta, i com que no hi compta, molt menys hauria de comptar-hi l'articulista.

Modernitat

Un nostre redactor ha anat ara de poc a Roma. Estava visitant una església gòtica i de sobte veié que d'un confessorari en sortia un braç i una llarga canya; la canya tocava el cap d'una gent—homes i dones—agenollats davant del confessorari, i tot seguit la gent s'aixecava; venia un altre, s'agenollava al davant, la canya el tocava al cap i ell s'aixecava.

Què és això? Aviat ens ho digueren. Alguns capellans de Roma tenen el privilegi d'absoldre la gent només tocant amb la canya i sense escoltar la confessió. La canya té tota la virtut; no cal, ni tan sols, fer aquelles creus amb la mà.

Els temps avancen que és un gust. Adhuc els capellans segueixen el progrés. Es l'hora d'aprofitar el temps, i els capellans no el poden perdre escoltant les confessions.

Aviat veurem que els catòlics oïeixen la missa només amb la intenció i que les caixes d'almoines dels capellans agafen, discretament, els diners de les butxaques i dels portamonedes de la gent que va a missa.

Les cireres

El senyor mestre està ensenyant horticultura als seus deixebles.

Els parla de les figues, dels tomàquets, dels ametllers, dels cireres.

De sobte, tombant-se cap a l'alumne més petit de la classe, li pregunta:

—Veiam, tu. Digues. Quan es cullen les cireres?

—Quan l'amo i el gos no són a l'hort—respon el murri.

EL SENYOR ESTEVE I EL "CHARLESTON"

—I d'això en diu ballar, aquesta jovenalla? Si això és el ball de Sant Víctor!

Llibres recomanables

COMANDES:

Llibreria LOPEZ Barcelona

SANTIAGO RUSIÑOL

Del Born al Plata

Ptes. 3'50

La "Niña gorda"

(Novella)

Ptes. 3'50

ANISSOS DE FRARE

Xistus de Sagristia recopilats per MOSSEN PIU

Ptes. 1

VERNEY D'ORIANI

¿Quiere V. ganarse un sobresueldo?

Pequeños trabajos y tareas fáciles con que aprovechar unas horas entretenidas y remuneradamente

Un tomo, Ptas. 3

Eterna luna de miel

por el Dr. BEARSON

Secretos del lecho conyugal. Cartilla higiénica para los recién casados

Ptas. 2

BARON DE HOLBACH

Del amor conyugal

Los esposos en la vida privada. Sus deberes, sus placeres legítimos

Ptas. 2

DEL PLACER

DE LA FELICIDAD Y DE LA MUERTE

Ptas. 2

LUIS CAPDEVILA

Las mujeres, la noche y el amor

Ptas. 5

A. VIDAL Y PLANAS

La Virgen del Infierno

(Novela de presidio)

Ptas. 4

SERMO DE QUARESMA

—Nenes, no balleu d'una manera tan desenfrenada, com fins ara, perquè ha arribat el dejuni. Ha arribat el dejuni per a tothom, nenes! Féu bondat... i tingueu paciència!

Diàlegs al vol

—Vol fer el favor de dir-me quina hora és?
—Prou: tres quarts de set.
—Dóncs, vol fer el favor, ara, de tornar-me aquest rellotge que m'ha pres a mi?

—Què voldrà el senyor? Massatge, una fricció o que li renti el cap?
—No; dongu'm un llumí si és servit.

—Senyor Carles! Miri, dintre la butifarra hi hem trobat un tros de corda.
—No' en faci cas; segurament era la de lligar el porc.

—Tant que diuen que si el "metro" amunt, que si el "metro" avall, i el trobeu car perquè no sabeu la combinació.
—Com és això? Veiam, digues.
—Mireu: fins a Aragó, a peu, i fins a Fontana, caminant.

—Caram! Que has estat malalt, potser?
—Malalt, dius? A punt de "dinyar-la pel corbati".

—Veus aquest del sac? Collint papers s'ha fet una casa a Pequín.
—En "Ruchil" es féu ric, també, collint papers.
—Sí que sé veritat, però eren de mil.

—El dia del terratrèmol vaig tenir una alegria. Em creia que tot aniria enlaire.
—Repoll de Déu! I això t'alegra?
—Es clar que sí! Fóra l'única manera de fer baixar els pisos...

—Apa, Mançana, que sembla que se li hagi enganxat l'arròs.
—Sí, noia; i creu que no ha estat pas per falta de remenar.

—A com van les patates, senyor Benet?
—A 60 el quilo, bufona.
—I la vergonya, a quant va?
—D'això no en tenim.

JOSEP SERRA

LA GUERRA A XINA

—Ja els tenim a l'aigua!

S'ha celebrat el X centenari de la revolució russa. Sembla ahir! I han passat deu anys! I un país s'ha fet fort i s'ha alliberat de la tirania tsarista.

I s'ha encès a Rússia una gran flama que està il·luminant el món. Alguns, sembla que no el volen veure aquest flam. Però ja el veuran, ja, encara que no vulguin!

Barcelona sofreix una febre de destrucció. Tothom pensa en destruir, en enderrocar, en tirar-ho tot a terra: la Plaça de Catalunya, les Drassanes i el barri xino—per què en diuen xino d'aquest barri que n'haurien de dir pudent?—el barri gòtic de la Catedral.

En canvi, ningú no pensa en construir. I tanta falta que hi ha! Tanta gent humil sense casa! Tants obrers vivint en infectes barraques!

Per comptes de la ridícula de voler fer un barri gòtic, per què no fer cases barates per als obrers? Seria més noble, més digne i més humana.

Però a fer cases per a obrers ningú hi pensa. Els obrers, avui, són una raça maleïda.

Una senyora ha presentat una denúncia contra una comunitat religiosa. Saben per què?

Perquè la comunitat aquesta s'ha apoderat d'una fortuna d'uns quants milions.

Ja se sap! Sempre que es parla de diners que han desaparegut, hi ha barrejada una comunitat religiosa.

A Xina segueixen barallant-se amb més entusiasme cada dia.

I és que ni aquella gent volen deixar-se enganyar com a xinos.

Això es queda per als occidentals.

Sembla que la gent de "La Veu"—tan ministrables i amics del constituït—, han clavat una repulsa al "sanyó" Montoliu per haver presentat la candidatura a l'Acadèmia.

Home, amb la teulada de vidre no es poden fer certes coses.

Del premi nacional de literatura n'han fet 3 parts. No sé per què! Si a en Pérez de Ayala li donen la meitat, 5.000 pessetes, Concha Espina, 3.000 pessetes, i Fernández Flórez, 2.000 pessetes, clarament es veu un criteri, que la novel·la de Pérez de Ayala és la millor. Dones, per què titubegar?

Les coses clares! Com més clares millor: totes 10.000 al mereixedor.

A la platja del Bogatell s'ha trobat una criatura acabada de néixer, amb una quantitat per a les primeres necessitats, segurament. El mar la va ofegar.

Ben segur s'hauria trobat alguna persona caritativa que l'hauria recollit, però això la justícia ho castiga, com li ha passat fa poc a la pentinadora madrilenya que en va recollir una.

Està vist; no es pot ésser humanitari!

Hom ha inaugurat al carrer de Sant Pau la Casa Regional Valenciana.

Tota Barcelona és la casa dels valencians.

Els cantonesos són a Xang-Hai.

Preneu el que vulgueu. Tot és pagat.

Un matrimoni acabat de Pamplona ha donat un milió de pessetes per a fundar una escola en un poblet de la muntanya navarra.

Veieu? Amb aquests rics es pot parlar.

A Noruega implanten la llei seca.

No cal amoïnar-se, diran els embriacs. Més en quedarà per a nosaltres.

A "Azorín" li han patejat a Madrid, per segona vegada, una obra teatral.

Ens adherim a la "pateadura".

Es torna a parlar de la convocatòria d'un Parlament.

Amb els mateixos d'abans? Per a tornar a la comèdia de sempre?

Vaja! Ja estem bé.

El comte de Romanones ha demanat una senaduria.

Es el tercer contribuïent d'Espanya i encara no en té prou.

Per tal de publicar alguns articles d'actualitat, també podem donar aquesta setmana l'acostumat fulletí d'UN TROS DE PAPER.

Imprenta La Campana: L'Esquella, Oim, 8, Barcelona